

דף יא.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ו ה"ב

וְכֵן כָּל הַמִּנְחֹת שֶׁנֶּעְשׂוּ בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם כְּשֵׁרוֹת ז'
וְלֹא עָלוּ לְבַעֲלִים חוּץ מִמִּנְחַת חוּטָא וּמִנְחַת קִנְאוֹת שְׁאֵם
חֹשֶׁב בְּאַחַת מֵאַרְבַּע עֲבוֹדוֹת שֶׁלֹּהֵן מַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם
פְּסוּלוֹת. שְׁנוּי הַשֵּׁם בְּמִנְחָה כִּיצַד. כְּגוֹן שֶׁקִּמַּץ מִנְחַת
נִדְבָה לְשֵׁם מִנְחַת חוּטָא. אוּ מִרְחֶשֶׁת לְשֵׁם מַחְבַּת. אוּ
מַחְבַּת לְשֵׁם מִרְחֶשֶׁת. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בְּזֶה:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"א ה"ו

הִיְתָה הַמִּנְחָה שְׁלֵא בְּכָלִי שְׂרֵת ח. אוּ שֶׁהִיְתָה קִמְצָה שְׁלֵא
בְּכָלִי שְׂרֵת. אוּ שֶׁהֶעֱלָהּ לְמִזְבֵּחַ שְׁלֵא בְּכָלִי שְׂרֵת. אוּ
שֶׁבִלְלָהּ בְּשִׁמְנָהּ חוּץ לְעֶזְרָה. פְּסוּלָה עַד שֶׁתִּהְיֶה בְּלִילְתָּהּ
בְּפָנִים:

ז. כסף משנה: וכן כל המנחות וכו'. משנה בריש מנחות כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות אלא שלא עלו לבעלים משום חובה חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות. ומ"ש שאם חשב באחת מארבע עבודות שלהן מחשבת שינוי השם פסולות וכו'. משנה שם (דף י"ב) ובפי"ג ביאר רבינו מה הן ארבע עבודות דמנחות: שינוי השם במנחה כיצד וכו'. מתבאר בגמ' בריש מנחות:

ח. כסף משנה: היתה המנחה שלא בכלי שרת וכו'. בפ' הקומץ רבה (דף כ"ו) תניא חכמים אומרים קומץ טעון כלי שרת כיצד קמצו מכלי שרת ומקדשו בכלי שרת ומעלו ומקטירו בכלי שרת: ומה שכתב או שבללה בשמנה חוץ לעזרה פסולה וכו'. בפירקא קמא דמנחות (דף ע') אתמר בללה חוץ לחומת העזרה רבי יוחנן אמר פסולה ריש לקיש אמר כשירה וידוע דהלכה כרבי יוחנן ועוד דתניא כוותיה ומפרש בגמרא טעמא דרבי יוחנן אף על גב דבלילה כשרה בזר כיון דעשייתו בכלי היא אף על גב דכהונה לא בעיא קדושת פנים מיהת בעיא:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ו הי"ב

פֶּסַח שֶׁשָּׁחְטוּ לְשֵׁמוֹ בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר קֹדֶם חֲצוֹת פְּסוּל ט
 לְפִי שְׂאִינוֹ זְמָנוֹ. עֲבָרָה שֶׁנָּתוּ וְשָׁחַט בְּזְמָנוֹ לְשֵׁם פֶּסַח
 וְכֵן הַשּׁוֹחֵט שָׂאָר זְבָחִים לְשֵׁם פֶּסַח אֶפְלוּ שֶׁחָטָן אַחַר
 חֲצוֹת הָרִי אֵלוֹ כְּשֵׁרִים וְלֹא עָלוּ לִבְעָלִים לְשֵׁם חוֹבָה:

דף יא:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' מאכלות אסורות פ"י הי"ט

הַטָּבֵל כִּי־צָד. כָּל אֲכָל שֶׁהוּא חֵיב לְהַפְרִישׁ מִמֶּנּוּ תְרוּמָה
 וּמַעֲשָׂרוֹת קֹדֶם שִׁפְרִישׁ מִמֶּנּוּ נִקְרָא טָבֵל וְאָסוּר לְאָכַל
 מִמֶּנּוּ שֶׁנֶּאֱמַר 'וְלֹא יַחֲלָלוּ אֶת קֹדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 יְרִימוּ לָהֶם'. כְּלוּמַר לֹא יִנְהַגוּ בָּהֶן מִנְהַג חֲלִיץ וְעַדִּין
 קֹדְשִׁים שֶׁעֲתִידִין לְהִתְרַם לֹא הוֹרְמוּ. וְהָאוֹכֵל כְּזֵית מִן
 הַטָּבֵל קֹדֶם שִׁפְרִישׁ מִמֶּנּוּ תְרוּמָה גְדוּלָּה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר
 חֵיב מִיָּתָה בְּיַדֵּי שָׂמִים שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יַחֲלָלוּ אֶת קֹדְשֵׁי בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְגו' וְהַשִּׂיאוּ אוֹתָם עִוֵן אֲשַׁמָּה:

ט. כסף משנה: פסח ששחטו (שלא) לשמו בארבעה עשר קודם חצות פסול וכו'. נתבאר
 בסמוך ואיני יודע למה שנאו. וצ"ל דהאי שלא טעות סופר הוא ומוכיחים הדברים כן
 מדמסיים בה פסול לפי שאינו זמנו והיינו טעמא לא שיר אלא בלשמו והוא מדאמר ר"י
 פוסל היה בן בתירא בפסח ששחטו [בארבעה עשר] שחרית בין לשמו בין שלא לשמו
 לשמו דבעי בין הערביים ובפ' תמיד נשחט שם תנן שחטו (לפסח) קודם חצות פסול שנאמר
 בו בין הערבים: עברה שנתו ושחטו בזמנו וכו' הרי אלו כשרים וכו'. בפירקא קמא דזבחים
 (דף י"א:) ובפסחים פרק תמיד נשחט (דף ס"ב:) פלוגתא דרבי אליעזר ורבי יהושע ופסק
 כרבי יהושע:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ו הי"א

הַפֶּסַח שֶׁשָּׁחְטוּ בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם . בֵּין שְׁשֹׁנָה שְׁמוֹ לְשֵׁם זֶבַח אַחֵר בֵּין שְׁשֹׁנָהוּ לְשֵׁם חֲלִין פֶּסוּל שֶׁנֶּאֱמַר 'וְאִמְרָתֶם זֶבַח פֶּסַח הוּא לֵה'. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים שֶׁשָּׁחְטוּ בְּזִמְנוֹ שֶׁהוּא יוֹם אֲרֻבָּעָה עָשָׂר בְּנִיסָן אֶפְלוּ שָׁחְטוּ בְּשַׁחֲרִית בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם פֶּסוּל. אָבֵל אִם שָׁחְטוּ שְׁלֹא בְּזִמְנוֹ בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁלֹא לְשֵׁמוֹ כָּשֵׁר. שְׁלֹא לְשֵׁם בְּעָלָיו נֶעֱשָׂה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ בְּעָלִים בְּזִמְנוֹ וּפֶסוּל:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג הי"א

וְכַמָּה שְׁמֵן הוּא נוֹתֵן לְכֹל נֵר . חֲצִי לֹג שְׁמֵן שֶׁנֶּאֱמַר 'מִעֲרֵב עֵד בְּקָר' תֵּן לוֹ פְּמִדָּה שֶׁיְהִיָּה דוֹלֵק מִעֲרֵב עֵד בְּקָר. וְאֵין מְחַנְכִין אֶת הַמְּנוּרָה אֲלֹא בַּהֲדָלָקֶת שְׁבָעָה נְרוֹתֶיהָ בֵּין הָעֲרֵבִים:

א. כסף משנה: הפסח ששחטו במחשבת שינוי השם וכו'. אפשר שהטעם מדכתיב ביה לה' משמע דלשם חולין פסול: בד"א ששחטו בזמנו וכו' אבל אם שחטו שלא בזמנו במחשבה שלא לשמו כשר. משנה בריש זבחים כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח והחטאת הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן. ומ"ש אפילו שחטו בשחרית וכו'. שם במשנה (דף י"ב) פלוגתא דתנאי ופסק כבן בתירא דפסל משום דשקלי וטרו אמוראי אליביה והראב"ד שכתב על דברי רבינו א"א זהו כבן בתירא ור' יהושע מכשיר עכ"ל. משיג עליו למה הניח ר' יהושע דהוא מארי דגמרא טפי וכבר כתבתי טעם לדבר. ומ"ש שלא לשם בעליו נעשה כמי שאין לו בעלים בזמנו ופסול. בפסחים פרק תמיד נשחט (דף ס'): בעיא דאיפשיטא:

ב. כסף משנה: וכמה שמן הוא נותן לכל נר וכו'. משנה ובריייתא פ' שתי מדות (דף פ"ח פ"ט) ומ"ש ואין מחנכין את המנורה וכו'. משנה בפ' התכלת (דף ס"ט):